

Reflectie

bemoedigen, inspireren en bezinnen

‘De tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij, kom tot inkeer en hecht geloof aan dit goede nieuws (Marcus 1:15).’ Hoe krijgt dat vorm in de praktijk? We zagen [in de film](#) Jennienke die in 2019 werd getroffen door een herseninfarct. Rudolf Setz sprak over het samen vinden van een nieuw normaal. Deze film kan gebruikt worden als aanzet tot gesprek en bezinning. Deze schets is bedoeld als handreiking om te gebruiken voor een opening van een diaconievergadering, een catechese-avond of een gesprek in een Bijbelstudiegroep. Om er een (deel van) een avond mee in te vullen.

- Als de tijd beperkt is, laat iedereen de film (16 minuten) dan vooraf bekijken.
- Maak afhankelijk van de beschikbare tijd een keuze in wat u wel of niet wilt gebruiken.
- Op pagina 2 bieden we gespreksvragen n.a.v. de film, Marcus 1 en 2 Korinthe 12.

Het Griekse woord voor tijd is *kairos*. Het geeft de start aan van een nieuwe fase en een proces van leren, ontdekken en anders denken: inkeer en geloof. De komst en het werk van Jezus is het belangrijkste kairos-moment in de geschiedenis.

Hoe gaan wij persoonlijk en als kerk om met ingrijpende gebeurtenissen? Als iemand in ons midden een crisis meemaakt: wat doen we, wie zijn er present, wie coördineert? Maar ook: hoe is God aanwezig en hoe spreekt Hij als het leven anders wordt, bij verlies, lijden, kwetsbaarheid? Het verhaal van Jennienke staat op zichzelf, het is haar verhaal en haar proces. Tegelijk is het een voorbeeld dat ons spiegelt, confronteert en inspireert.



Om met elkaar te delen

De gevolgen van Jennienke’s herseninfarct zijn groot voor haarzelf, voor haar gezin en familie en voor het netwerk. Dit verhaal kan herkenning oproepen bij mensen die zelf of in hun omgeving iets vergelijkbaars hebben meegemaakt. Neem eens de tijd om daarover met elkaar te delen.

In Nederland ervaren 650.000 mensen gevolgen van niet aangeboren hersenletsel, dat is 3,5% van de bevolking.¹ De oorzaak kan van buitenaf komen zoals een ongeluk of bijvoorbeeld een klap op het hoofd of van binnenuit door een bloedprop, zoals bij Jennienke, of zuurstoftekort. In het verhaal van Jennienke en Jeroen ontdekken we verschillende fasen:

Voor het infarct	Crisis Herseninfarct	Revalidatie	Thuiskomen en het leven opnieuw inrichten	Nieuw normaal
------------------	----------------------	-------------	---	---------------

Tijdens en vlak na het herseninfarct is alles gericht op overleven en is er de hoop dat alles zoveel mogelijk wordt zoals het was. Jennienke geeft over haar man aan: “Hij is voor ons door het vuur gegaan. Die liefde heeft me wel echt overeind gehouden.” Jeroen heeft zijn eigen proces en verwerkt wat er gebeurt onder andere in zijn werk. Ze kiezen er tijdens de crisis voor om ‘niet alles af te laten

¹ Op de website www.hersenletsel.nl is informatie te vinden over oorzaken en gevolgen van niet aangeboren hersenletsel

pakken'. Ze kopen een huis en verkopen terwijl Jennienke in kritieke toestand in het ziekenhuis ligt. Vrienden en mensen uit de kerk betekenden veel voor Jennienke in deze fase: "Ik denk niet dat ik het zonder dat had gekund. Eindelooos bezoek - gelukkig - eindelooos kaarten, daar leefde ik wel echt op." Na de crisis en tijdens de revalidatie kregen praktische ondersteuning en aandacht vorm. Familie en kerkgemeenschap bieden hulp door het ontzorgen van het gezin door te koken, kaarten, bezoek en door mee te leven en te bidden. De periode van revalidatie is een fase van knokken, worstelen en ook een toenemend besef dat het niet meer zo wordt als het was.

Jennienke en Jeroen verhuisden in de periode van thuiskomen. Een nieuwe start en tegelijk veranderde het vanzelfsprekende netwerk rondom hen. Vanuit de periode van thuiskomen begint de weg naar zoals Jennienke dat noemt 'het nieuwe normaal'. Jennienke heeft veel gehad aan de boeken van Edith Eger zoals 'De keuze'. Ze kreeg steeds meer inzicht in wat de gevolgen zijn van het infarct. Dat is verlies en rouw en leren om te denken vanuit wat nog wel. Een voorbeeld van omdenken is dat Jennienke haar werk als woonbegeleider niet meer doen en dan zegt: "Ik ben 100% goedgekeurd om niet meer te werken."

Na de fase van thuiskomen valt de aandacht van de gemeenschap wat weg. "Dat begrijp ik ook", zegt Jennienke. Hier ligt wel een vraag: hoe kun je als kerk, als diaconie in de fase na de crisis samen op blijven trekken om samen een nieuw normaal te vinden? Na verloop van tijd is er rondom Jennienke een netwerk gevormd. Vier mensen die elk 1x per maand op bezoek gaan. Contact en een ritme dat voor haar en voor de gemeenschap haalbaar is.

Om met elkaar te overdenken

1. Is er iets wat je raakt in het verhaal van Jennienke en Jeroen?
2. Heb je vanuit je eigen leven of omgeving vergelijkbare voorbeelden?
3. Wat roept de gedachte bij je op: "Als een gemeentelid een herseninfarct krijgt, heeft de kerk een herseninfarct."
4. 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht' (2 Korintiërs 12). Zou kwetsbaarheid en verlies ons dichterbij God kunnen brengen? Hoe zie je dat bij Jennienke en bij jezelf?

Hieronder twee vragen waarbij je het schema kunt gebruiken om in te vullen:

Situatie:	Crisis Herseninfarct	Revalidatie	Thuiskomen en herinrichten	Nieuw normaal
5. Wat zou je zelf fijn vinden qua aandacht/zorg vanuit vrienden, vanuit de kerk?				
6. Wat kun je als kerk, als gemeenschap betekenen?				

Aan de slag?

7. Hebben we in de kerkgemeenschap dergelijke persoonlijke situaties zich voorgedaan? Hoe reageren we dan? Wie neemt de regie op het proces vanuit de kerk? Welke rol heeft de diaconie? Maak eens een inventarisatie.
8. Hoe blijft gesprek en aandacht na thuiskomen en herinrichten van een leven met verlies?
9. Zou het wat zijn om een plan te maken voor dergelijke situaties? Hoe zou dat eruitzien?

Tot slot: Wilt u reageren? Hebt u ook dergelijke verhalen in de gemeente? Of hebt u tips of vragen? Wij als diaconaat van Dienstenbureau CGK zijn er graag voor u. Neem contact met ons op via diaconaat@cgk.nl.